

'האיש פורע ופורם ואין האשה פורעת ופורמת' — בשני דברים חלוק דין המצורעת מדינו של המצורע — בפריעה ופרימה, ובאיסור תשמיש המטה, שרק הצרוע אסור בתשמיש ולא המצורעת (כדילפינן בכריתות ח: 'מחוק לאהלו' — ולא לאהלה. מובא בתוס' כאן בד"ה מה).

שני האיסורים הללו, המשותף להם שאינם נובעים מפני דין הטומאה של המצורע, אלא מפאת דין אבילות שיש עליו. נמצא לפי זה שהמצורעת נתמעטה מדיני אבילות. ובוה יש ליישב דברי רש"י (בגדה לז:): שהמצורעת יכולה לשלח קרבנותיה לבית המקדש. והלא מצורע אינו משלח קרבנותיו? אלא יש לומר שגם דין זה של מניעת שילוח קרבנות למצורע, אינו מפני טומאתו אלא מפני אבילותו. ולכן המצורעת אינה בכלל איסור זה. (זכר יצחק לג לד. וע"ע באגרות משה — קדשים טהרות סוף סי' ז במה שהעיר על כך).

והביאו, שכבר הרא"ש (בתוספותיו למועד-קטן טו) כתב סברא זו, שאיסור שילוח קרבנות למצורע, משום האבילות ולא משום הטומאה הוא. וע' בספר משנת ראשונים (חיבור מקיף על הלכות קדשים, סביב ה"ד החזקה, להרב ישראל בארי זצ"ל. ח"ב עמ' פב) שהאריך בשיטות הראשונים בענין זה.

'ככתבם וכלשונם'

'כשמשיעין אשה — מצניעין אותה לפי כבודה. כי דבר זה יש בין סוטה לשאר נשים. כדתנן 'כל הרוצה לראותה יבוא ויראה', אבל בשבועת ממון — לא תתבזה בקהל. ובמיתתה שנינו 'אין האשה נסקלת ערומה' 'האיש נתלה ואין האשה נתלית'. וכרבי ישמעאל שהיה עוסק בכבודן של נשים. וכדאמרין 'אדרה בבית דין ואשבעה חוץ לבית דין' (תשובת הגאונים, כפי שהובאה בקיצור בספר התרומות לו,א)

'... ולענין אשה זו — אל תחושו לה ואל תרבו תדברו בזה, שלא ישאר לעז זה עליה ברוב דברים כי ידברו אויבים בשער לא יבושו הבוגדים ריקם. ואני מנעורי ועד עתה חס על בנות ישראל ומלמד זכותן. וכן היו משבחים עצמם גדולי התנאים. וכבר אמרו (בנדרים טו.) על רבי ישמעאל, בנות ישראל על ר' ישמעאל בכינה, ואני בדורי יכול לומר על עצמי כך, שהרי שם הנכתב בקדושה הוא נמחה על המים לשים שלום בין איש לאשתו. עושה שלום במרומיו יברך את עמו בשלום'. (מתוך תשב"ץ ח"ב קב)

פרק רביעי

'אלמנה לכהן גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט... לא שותות ולא נוטלות כתובה' — אף על פי שהאשה רוצה לשתות כדי שלא להפסיד כתובתה או כדי לאכול בתרומה, או להיות מותרת לאותו שנסתרה עמו — לא התיר הקב"ה למחות שמו אלא כדי לשים שלום בין איש לאשתו, וזו שאסורה עליו — לא הותרה מחיקת המגילה. (תוס' הרא"ש)

על מקור הדין וטעמו, נחלקו רש"י והרמב"ם (בפרוש המשנה. וכן משמע מחיבורו, הל' סוטה ב,ח); רש"י כתב (עפ"י הספרי. וכ"ה בתוס' להלן כו רע"ב) שכל הפרשה מדברת באשה הראויה לקיימה, כי תשטה אשתו — בראויה לאישות. והרמב"ם כתב משום שאין האיש מנוקה מעוון, שהרי נשאה בעבירה.

א. נראה שדרשת הספרי נלמדת מצורת 'אשתו' — הראויה לו ביחוד. וכן מצינו רבות בדרו"ל, כגון 'תחת משאו' — משאוי שיכול לעמוד בו (ב"מ לב), כלומר 'משאו' משמע הראוי והמתאים לו כפי מה שהוא. וכן דרשו 'נעלו' — הראוי לו, פרט לגדול שאין יכול לילך (יבמות קג:); 'דישו' — הראוי לו (עתוס' ב"מ צ. רמב"ם מעילה ח,ב); 'על מצחו' — בראוי למצחו (ע' יומא ת.). וע"ע ע"ז יט. וברד"ה חפצו. וכן דרשו 'ולו תהיה לאשה' — אשה הראויה לו (כתובות כט:). וכן 'יידברו אליו' — דברים הראויים לו (מכות י.). ואפשר לפרש בזה הדרשה דלהלן (מג.). 'ולא חנכו' — פרט לגזלן, שאינו ראוי להנך בית זה [ורש"י שם פירש באופן אחר], דומיא דדרשה שלאחר מכן, 'ולא חללו' — פרט להרכבת איסור.

ב. בשער המלך (סוטה ב,ח) ביאר שאין מחלוקת בין רש"י והרמב"ם לדינא, וכל אחד מודה לטעם חברו, והוצרכו שני הטעמים, ע"ש. וע"ע: שו"ת נודע ביהודה אה"ע תנינא קנת; קרן אורה; הערות במסכת סוטה ד"ה אילנית). [וכתב בספר תרומת הכרי (לא,א) נפקא מינה בין הטעמים, באשה שקינא לה בעלה ונסתרה ושני עדים מעידים שנטמאה באותה סתירה ושנים אחרים מכחישים אותם; לטעם רש"י נראה שאינה שותה, שהרי לעולם תהא באיסור על בעלה, כי צריכים לחוש לעדים האוסרים. ולהרמב"ם, אף כי אסורה לו, הלא האיש מנוקה מעוון.]

ולא הבנתי, מה נפשך, אם ננקוט שהמים בודקים בתרי ותרי, יבררו המים אלו עדים דברו אמת ואלו עדי שקר, ולא תהא אסורה עלי לאחר בדיקת המים. ואם אין בכח המים לבדוק מאחר שהיו כאן עדי טומאה [ועוד, הלא לפי כל העדים אין כאן דין שתיה, שאלו מעידים שהיא טמאה ואלו מעידים שטהורה], לכל הדעות לא תשתה. (וע"ע בשו"ת אור שמח ג) שכתב בתוך דבריו להסתפק אם בתרי ותרי שותה את המים. ובשערי ישר (א,יח) צדד שבתרי ותרי לא עשה הכתוב ספק כודאי אלא אסורה מספק, ואין מועיל חזקה וברי דידה. ולא גילה דעתו ז"ל לענין שתיה. ואולם כבר נמצא בדברי בעל המאור (נדפס בסוף מסכת קדושין) שבתרי ותרי שותה. וכן צידד בתשב"ץ ח"א סו סד"ה ונשוב). ובספר חדושים ובאורים (לא:): כתב שלפי דעת האומרים תרי ותרי ספקא דאורייתא לא היתה שותה, כיון שנידון הדבר כספק שמא יש לה עדים שראוה ואין המים בודקים. ומש"כ הראשונים ששותה, היינו לפי מאי דקיימא לן תרי ותרי ספקא דרבנן].

מבואר מדברי המשנה שאף נשים האסורות על בעליהן, אם זנו תחתם — מפסידות כתובתן. וכבר תמהו מכאן אחרונים (חלקת יואב — קבא דקושייתא צה; מנחת שלמה תנינא קכט,ב) על מה שכתב בעל ההפלאה שאשה שהבעל נתחייב לגרשה, כגון אשת כהן שנאנסה או שנעשה הבעל מוכה שחין או פצוע דכה, אינה מפסדת כתובה על ידי זנות.

ויש מי שצדד לומר שכאן שונה, לפי שהיה כבר איסור בשעה שנשאה, וכיון שידע באיסור ולא הקפיד, אם נוסף בה איסור אחר משום הזנות, מפסדת, ואעפ"י שאין איסור חל על איסור, סוף סוף יש כאן איסור נוסף. (ע' מנחת שלמה שם. ונקט שם לעיקר דלא כהפלאה, כי הזנות מפקעת ממנה דין כתובה מעיקרא, כי לא נתחייב כתובה לאשה שמונה תחתיו, ולא רק משום האיסור שבדבר. וע"ע אבי עזרי (תליתאה) — אישות יא,יא; שיעורי ר' שמואל — יבמות לח: אות תנו; הערות במסכת סוטה להלן ד"ה לא שותות).

דף כד

באורים והערות בפשט

'מעוברת חבירו ומינקת חבירו לא שותות ולא נוטלות כתובה. דברי ר' מאיר. וחכמים אומרים יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן' — הגם שאיסור מעוברת ומינקת חבירו אינו אלא מדרבנן, סוף סוף אינו ראוי לקיימה, וגם איננו מנוקה מעוון, ולכן אינה שותה לדעת רבי מאיר. (והעירו משיטת ר"מ במקום אחר (סוכה כג) שדבר שאינו ראוי מדרבנן, אינו נחשב 'אינו ראוי'. וישבו הדבר בפנים שונות — ע' מהר"ץ חיות ומלא הרועים כאן ובכלליו; שו"ת כוכב מעקב יג; שו"ת דובב משרים ח"ג יג; חדושי רבי עזריאל — כתובות כט. עוד בענין 'אינו ראוי' מדרבנן — ע' במובא בפסחים עח: סוכה כג).

וחכמים סוברים, הואיל ולא נאסרה אלא באיסור זמני [ודלא כרבי מאיר שהולך לשיטתו שאם נשא מעוברת חבירו לא יחזיר עולמית, וכדלהלן], לכך נחשבת 'ראויה לו' כי ראויה היא לאחר זמן. ולפי טעם 'אינו מנוקה מעוון' (ואפילו בעוון מדרבנן אין המים בודקין, כמו שפסק הרמב"ם הל' סוטה ב,ח) יש לומר, כיון שאין הביאה בעצמותה אסורה, אלא מפני סכנת הולד, אין זה מונע את בדיקת המים. (משנה למלך שם. ובשו"ת באר יצחק הוכיח מכאן שאיסור מעוברת חבירו קל משאר איסורין דרבנן — ויש לדחות, שלא משום קולא נגעו בה, אלא כיון שאינו איסור ביאה עצמי רק מחמת הולד, לכך שותה. אחיעזר ח"ג טז. ולרבי מאיר, כיון שלשיטתו נאסרה עליו עולמית, הרי עשאוהו חכמים כאיסור-ביאה עצמי מדרבנן. עפ"י הנצי"ב; אמת ליעקב — להלן כת. שעורי ר' שמואל — יבמות לו: ע"ש. ובדרך אחרת — ע' בשו"ת אור שמח ו).

'ומתניתין מגי רבי יונתן היא... — הגם שרבי יונתן מיעט ארוסה ושומרת יבם משני מקראות, והמשנה לא מיעטתן אלא מתחת אישה, מכל מקום במסקנת הדין שוים תנא דידן כרבי יונתן. ועוד יש לומר שהתנא לא רצה להאריך והסמיך שתיהן על אותו פסוק. (תוס' רא"ש ותוס' שני, ועוד.

ומצינו רבות כיוצא בהתנא קיצר בדרשה או הביא הדרש הפשוט. ע' סנהדרין נד: 'נפקא ליה מכל שוכב... וברש"י; וע"ש מג. שמפרש רב פפא את הלימוד שנקטה הברייתא באילו לא נאמר' ע"ש. וכן שם עג. 'אין ה"נ ואלא ניתן... ובהגהות הרב נאמ"ן שליט"א שבספר 'כסא רחמים'. וכן יש להלן מה. דרש רבי יהודה בברייתא מ'בשדה' פרט לטמון, ובארו בגמרא שעיקר לימודו מ'כי תקצר... / 'בשדה' בא לדרשה אחרת.

וע"ע: רש"י זבחים נז: תוס' פסחים פג סע"ב; יומא מט: סד"ה שאני; סוכה כד: ד"ה בכתיבה וד"ה תלמוד; ריטב"א שם כט: תוס' ר"ה ה: ד"ה שלמי; מו"ק ח. ד"ה נפקא; ריטב"א שם ג. ד"ה מנין; תוס' להלן לג. ד"ה אתיא; יבמות סח. ד"ה אי, ובתורא"ש (ע"ש כמה דוגמאות, ועע"ש במה שחילק); תוס' גטין כא: ד"ה ת"ל; תוס' ב"ק עז: סד"ה זה; ב"מ קטו: ד"ה אבל; סנהדרין לד: ד"ה כדכתיב; ריטב"א מכות ה: תוס' מנחות מד: ד"ה מנחתם (ע"ש דוגמאות רבות. וכן הביאו מן הסוגיא שם שדרשו מן המקרא ובאמת מקור הדין מסברא ולא מדרשא, אלא שבגמרא נוקט דרשה הרהוטה); שם עב. ד"ה מנין; חולין עד. ד"ה תרי; ר"ן חולין קיג (מב. בדפי הרי"ף ד"ה רב מרי); תוס' בכורות יד: ד"ה טוב; מעילה ח: ד"ה אלא.

וע"ע כסף משנה — פסוה"מ ב,ב; רש"ש שבועות ז. על תד"ה איתא; שפת אמת — תגיגה י על רד"ה מעילה; חו"א או"ח קכד לדף כג,ב; משך חכמה — אמור כב,ה).

(ע"ב) '...כשמואל דאמר לא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה' — צריך באור לפי זה מה מעליותא יש לרבי יאשיה לשומרת יבם על ארוסה, משום דלא מיחסרא מסירה לחופה,

אדם ומיראתו); —

פרוש מיראה (יראת העונש).

אמרו אביי ורבא לתנא: אל תשנה פרוש מאהבה פרוש מיראה בכלל שאר מכות פרושים — שאמר רב יהודה אמר רב: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצוות אפילו שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

א. ומכל מקום שתי פרישיות אלו אינן בכלל פרישות ראויה, אעפ"י שאינם רעות כאחרות. (מאירי).

ב. בירושלמי פירשו מיני פרושים אחרים: זה שהמצוות כמשא על כתפיו, או כגון האומר הלוה לי ואעשה מצוה; עושה עבירה אחת ומצוה אחת ומקזזן, וכד'.

ועוד אמרו שם: 'פרוש יראה' — כאיוב. 'פרוש מאהבה' — כאברהם. אין לך חביב מכולם אלא פרוש אהבה כאברהם.

דיני הסטות שמנחותיהן נשרפות או נפדות — נתבאר לעיל ו.

דף כג

לה. א. אשה הנשואה לכהן, או כהנת הנישאת לישראל — מה דין מנחותיהן, מנחת סוטה ושאר מנחות?

ב. מה בין כהן לכהנת?

ג. מה בין איש לאשה בדיני התורה?

א. תנן, כל הנשואות לכהנים — מנחותיהן נשרפות. ופירשו בגמרא, הואיל שיש לבעלה הכהן חלק במנחה, וגם לה יש חלק, להקטירה כליל כשאר מנחת כהן אי אפשר, וגם לאכול השיריים כשאר מנחת ישראל אי אפשר, אלא לרבי אליעזר שאמר אין איסור להקטיר על המזבח דבר שממנו לאשים אם מעלהו לשם עצים (ואל המזבח לא יעלו לריח ניחוח — לריח ניחוח אי אתה מעלה אבל אתה מעלהו לשם עצים), קרב הקומץ לעצמו והשיריים קרבים לעצמם לשם עצים. ולחכמים האוסרים להקטיר אף לשם עצים (וכן הלכה) — השיריים מתפוררים בבית הדשן, (וכמו שאמר רבי אלעזר ברבי שמעון במנחת כהן חוטא. וגם חכמים החולקים שם, לא חלקו אלא במנחת חוטא שסוברים הוקשה למנחת נדבה ונקטרת כולה על המזבח, אבל במנחת אשת כהן שאי אפשר להקריבה, מודים שהשיריים נשרפים).

רש"י מפרש שמדובר הן במנחת סוטה שבעלה מביא מנחתה משלו, הן במנחת נדבה של אשת כהן. ופירשו התוס' שיטתו, מפני חלק הבעל במנחתה, משום מה שקנתה אשה קנה בעלה. והתוס' פרשו במנחת סוטה, [אבל מנחת נדבה או מנחת חוטא של אשת כהן — דינה כמנחת ישראל ונאכלת. מנחת חינוך קלה, ח].

לפרש"י משמע שאם נתנו לה מתנה על מנת שאין לבעלה רשות בה — מנחתה נאכלת, ואולם מסתימת הרמב"ם אין במשמע כן. (עפ"י מנחת חינוך שם. וכן אם נתן לה בעלה מתנה גמורה, לפרש"י נראה שמנחתה נאכלת. וכ"מ בחדושי הגרעק"א. וע' בקרן אורה ומרומי שדה).

וכל זה בנשואה, אבל הארוסה לכהן — מנחתה נאכלת. (מנ"ח שם).

כהנת שנשאת לישראל — מנחתה נאכלת (וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל — כהן ולא כהנת. ומשום שנאמר בענין והכהן המשיח תחתיו מבניו... — את שבנו עומד תחתיו, יצתה זו שאין בנה עומד תחתיה. ירושלמי, מובא בתוס'. ע"ש).

ב. מה בין כהן לכהנת —

מנחת כהנת נאכלת ומנחת כהן אינה נאכלת;
כהנת מתחללת בביאת אחד מן הפסולים, ואין כהן מתחלל (ולא יחלל זרעו בעמיו — זרעו מתחלל [וגם היא, שני חילולין במשמע] והוא אינו מתחלל);
כהנת מטמאה למתים ואין כהן מטמא למתים (אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו — בני אהרן ולא בנות אהרן);
לדעת הרמב"ם, כשם שאין כהנות מוזהרות על הטומאה, כך אינן מצוות להטמא לקרובים.
ואין כן דעת הראב"ד והרא"ש ורש"י (יבמות כט. וע' יו"ד שעג, ג).
כהן אוכל בקדשי קדשים ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים (כל זכר בבני אהרן יאכלנה).

ג. שנינו במשנתנו: מה בין איש לאשה —

האיש (כשהוא מנוגע) פורע ראשו ופורם בגדיו, ואין האשה פורעת ופורמת (ואיש כי ימרט ראשו... בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע);
האיש מדיר את בנו (הקטן, ולא בתו) בנוזר, הלכה היא בנוזר, ואין האשה מדרת בנה בנוזר;
האיש מגלח על נזירות אביו (אם הפריש מעות סתומים לנזירותו ומת, בנו מגלח ביום מלאת ומביא קרבנות שהפריש אביו. עפ"י נויר ל), ואין האשה מגלחת על נזירות אביה — הלכה היא בנוזר;
האיש מקדש את בתו (שלא בגרה) ואין האשה מקדשת את בתה (ואמר אבי הנעך אל הזקנים את בתי נתתי...);
האיש מוכר את בתו (קטנה) לאמה, ואין האשה מוכרת את בתה (וכי ימכר איש את בתו);
האיש נסקל ערום ואין האשה נסקלת ערומה (ורגמו אתו — אותו בלא כסותו ולא אותה בלא כסותה);
האיש נתלה ואין האשה נתלית (ותלית אתו על עץ);
האיש נמכר בגניבתו ואין האשה נמכרת בגניבתה (ונמכר בגנבתו).
לדברי הרמב"ם (עבדים א, ב) אין האשה מוכרת עצמה לאמה עבריה, כשם שאינה נמכרת על ידי בית דין (והראו מקורו במכלתא ריש משפטים, וכ"מ בתוספתא כאן. עתוס' ומהרש"א). ואילו הרמב"ן (שמות כא, ד) צדד בזה. (ע' משנה למלך ריש הל' עבדים; מנחת חינוך מבי, יח; תו"ש ח"ו עמ' רמז).
עוד הוסיפו בתוספתא: האיש עובר על מצוות עשה שהזמן גרמן [וכן מצווה בפריה ורביה ובתלמוד תורה. משנה בקדושין פ"ק], מה שאין כן באשה; האיש עובר על בל תקיף ועל בל תשחית (פאת הזקן) ועל בל תטמא למתים (בכהן, וכנ"ל), משא"כ באשה; האיש נדון בבן סורר ומורה, ונעטף (כשהוא מצורע), ומספר (מגלח ראשו בתער), ואין האשה נעטפת ומספרת (כאיש), משום 'לא יהיה כלי גבר על אשה'. מנחת בכורים. וערמב"ם עכו"ם יב, ז; האיש נמכר ונשנה ואין האשה נמכרת ונשנית; האיש נרצע ונמכר לעבד עברי וקונה לעבד עברי, ואין האשה נרצעת ונמכרת וקונה.
לדעת הסוברים שאשה מוכרת עצמה לאמה, יכולה אשה לקנות אמה, ורק עבד אינה קונה

מפני החשד. (מנחת חינוך מב, יח).

וכן סמיכות תנופות הגשות וקמיצות וכו' — אינן נוהגות אלא בקרבן האיש ולא באשה; העבד העברי יוצא בשנים וביובל ובמיית האדון, משא"כ בעבריה; הזב מטמא בראיות ולא הזבה; מצורע אסור בתשמיש המטה, ולא מצורעת. (מובא בתוס').

פרק רביעי; דפים כג — כד

לו. ארוסה ושומרת יבם — האם הן בתורת קינוי והשקאה?

ארוסה ושומרת יבם — מקנא להן. (דבר אל בני ישראל ואמרת... — לרבות ארוסה ושומרת יבם), ונאסרות בסתירתן לבעל ולזה שנסתרו עמו (כמבואר בגמרא להלן כה.). אבל אינן שותות את המים, אלא אם נסתרו לאחר הקינוי יוצאות בלא כתובה. כן סתמה משנתנו וכדברי רבי יונתן (תחת איש; תחת אישה. לפרש"י למסקנא אין צריך מיעוט לשומרת-יבם לשמואל. והתוס' חולקים). ואילו לרבי יאשיה לא נתמעטה אלא ארוסה [ואפילו בא עליה בזנות מקודם], אבל שומרת יבם שותה. ודוקא אם בא עליה יבמה מקודם לכן, אפילו לשם זנות, אבל בלאו הכי אינה שותה מפני שלא קדמה שכיבת בעל לבעול (ויתן איש בכך את שכבתו מבלעדי אישך. ולרבי יונתן אפילו בכגון זה שבא עליה יבמה לשם זנות, אינה שותה. ואפילו לדברי רב שהיא כאשתו לכל דבר, גורת הכתוב היא למעטה. כן היא מסקנת סוגיתנו. ואולם מסוגית יבמות נראה שלרב שאמר קנה לכל משקה אותה. עתוס').

א. הלכה כרבי יונתן וכסתם משנתנו.

ומשמע מפשטות דברי רש"י, וכן מבואר בתוס', שאם נוקטים שומרת יבם שזינתה מותרת ליבמה [דלא כרב המנונא לעיל יח], שומרת יבם שקינא לה יבמה קודם שבא עליה, אינה אסורה עליו. ואף על פי כן הפסידה כתובה, שיכול לומר איני חפץ לישא אשה זונה. כן כתב רש"י. [אבל לפירוש התוס' אין ראייה לדין זה, ואפשר שיש לה כתובה. וכן נקט בבית הלוי ח"ב מ.ג. וכן משמע לכאורה בתורא"ש].

ואולם יש אומרים שמדברי הרמב"ם (סוטה ב) וטור שלחן ערוך (אה"ע קעח,א) נראה שאסורה, שהואיל וקינא לה ועברה על קינויו, אסרתה תורה, הגם שבזנות דעלמא אינה נאסרת. (כן האריך בבית הלוי שם. והסיק (באות טו) לפרש שאף רש"י סובר כן. וע' גם באור שמח ובחדושי הנצי"ב). וכן נקט המאירי. ויש שאין סוברים כן ופרשו דברי הרמב"ם באופן אחר. (ע' מנחת חינוך שסה; אחיעזר ח"ג סט,ג).

ב. קינא לארוסתו ואח"כ נשאה ונסתרה — הרי היא שותה על סמך קינויו. (עפ"י תוספתא וגמרא להלן). והוא הדין אם בעלה כשהיא ארוסה ביאת זנות וקינא לה ונסתרה בעודה ארוסה, ונכנסה לחופה ולא נבעלה — שותה, שהרי עתה היא 'תחת אישה' והוא מנוקה מעוון. (מאירי ועוד). ושיטת הרמב"ם שגם זה בכלל 'אינו מנוקה מעוון'.

לכאורה גם בשומרת יבם, אם קינא לה קודם שבא עליה ונסתרה לאחר היבום — אסורה. אך יש מקום לפקפק בזה, לפי מה שפסק הרמב"ם ששומרת יבם שזינתה מותרת ליבמה, שמא הואיל והקינוי היה בזמן שלא היתה נאסרת אילו זינתה, אין זה קינוי המועיל. (כן צדד במנחת חינוך שסה, יז — 'ולא הבאתיו בכור הבחינה'. ובדברי חזו"א (קל,ה) מבואר שנקט כדבר פשוט